

KIM KINGSBRIDGE

BIRDS OF

A

FEATHER

FLOCK TOGETHER

*THERE'S A SPECIAL LOVE
LIKE AN EAGLE FLYING WITH A DOVE*

VOOR HELEEN

*IK WEET NIET WAAR IK WAS ALS IK JOU
NIET HAD GEHAD*

COPYRIGHT © 2025 KIM KINGSBRIDGE

COVERONTWERP: KIM KINGSBRIDGE

ISBN: 9789465202242

HOMERUSILIAS3@GMAIL.COM

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een gautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze , hetzij electronisch, mechanisch, door fotokopieén, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Proloog	3
Hoofdstuk 1 De overstap	7
Hoofdstuk 2 De kennismaking	20
Hoofdstuk 3 (on)gewenste intimiteiten	29
Hoofdstuk 4 Don't stop me now	43
Hoofdstuk 5 Het Parkhotel	55
Hoofdstuk 6 The end	67
Hoofdstuk 7 De verleiding	85
Hoofdstuk 8 De verdieping	95
Hoofdstuk 9 En het werd zomer	107
Hoofdstuk 10 The golden dress	120
Hoofdstuk 11 Last Christmas	133
Hoofdstuk 12 My love my life	149
Hoofdstuk 13 De machtige bacterie	162
Hoofdstuk 14 Those were the days my friend	169
Hoofdstuk 15 De laatste fase	182
Hoofdstuk 16 Zwart	198

Hoofdstuk 17 I will survive	212
Epiloog	219

Proloog

Ik was op middelbare leeftijd gekomen, mijn leven was geslaagd. Alles wat ik me zo als ideaalbeeld voorgesteld had was uitgekomen. Overtroffen zelfs.

Ik had een man gevonden die perfect bij me paste, mij op handen droeg. Financieel ging het ons voor de wind.

Bovendien wilde ik een redelijk groot gezin. Zelfs dat werd me gegund.

Genoeg kinderen kregen we. Het was een warm, gezellig en veilig nest bij ons thuis.

Kinderen werden echter groter en hadden steeds minder behoefte aan mijn zorg.

Man had het steeds drukker met zijn zakelijke beslommeringen.

Ik voelde me thuis langzaamaan nuttelozer worden. Er was geen doel meer.

Ik was alleen nog maar bezig met het onderhouden van huis en tuin, en het zorg dragen voor gewassen en gestreken kleren plus het verzorgen van de maaltijden op elk gewenst moment van de dag. Iedereen vloog uit en ik zat thuis.

Corona brak uit en de gezelligheid thuis keerde ironisch gezien door de lockdown terug. Er werd van alles ondernomen zoals lange wandelingen, gezamenlijke kooksessies en lange keukentafelgesprekken.

Tegelijkertijd kreeg een gezinslid via een kennis aangeboden om te komen ondersteunen in het verpleeghuis. Daar was tijdens corona juist behoefte aan een paar extra helpende handen. De taken die ze opgelegd zou krijgen bestonden uit het ondersteunen van mensen met dementie.

Dat kon zijn helpen met eten, maar ook een gesprekje voeren of een spelletje doen.

Op de een of andere manier rook ik daar een kans voor mezelf. Een gelegenheid om me enkele uren buitenshuis

nuttig te maken. Als een soort toevluchtsoord waar ik terecht zou kunnen als thuis niemand me nodig had.

Een uitbreiding van mijn sociale netwerk.

Dat netwerk ontbrak bij mij door het drukke gezinsleven helemaal. Buiten het gezin was er een zwarte ruimte, een leegte, niets.

Op de een of andere manier heb ik toen besloten om ook mee te gaan naar het sollicitatiegesprek. We werden allebei aangenomen.

Mijn eerste werkdag kan ik me nog goed herinneren.

Het was zondagmiddag, het werk begon om drie uur. Ik was erg nerveus, wist niet wat me te wachten stond.

Bij het betreden van de afdeling lagen er mondkapjes op een tafel. Daar was ik op dat moment erg blij mee want zo kon ik mijn radeloze gezichtsuitdrukking verbergen.

Bij binnenkomst werd ik voorgesteld aan verschillende cliënten die door de ruimte liepen. Allen leden aan een vorm dementie.

Vervolgens werd er gevraagd of ik beschermende kleding kon aantrekken en begeleidde men mij naar een kamer van een mevrouw die men verdacht van het hebben van corona. Deze mevrouw moest in quarantaine blijven op haar kamer en het was mijn taak om te zorgen dat dat ook daadwerkelijk gebeurde.

De zes uur die die dienst duurde voelen nog steeds als mogelijk de zwaarste zes uur van mijn leven.

Het was dodelijk vermoeiend om constant iemand ervan te weerhouden om de kamer te verlaten en steeds opnieuw uit te moeten leggen dat er een enge ziekte onder de mensen heerste. Toen het uiteindelijk negen uur 's avonds was had ik nog niet meer de energie om te zeggen dat ik nooit, werkelijk nooit, meer terug zou komen.

Ik zei het een keer maar kon niet op tegen de overredingskracht van de desbetreffende toekomstige

collega, die me bezwoer dat het normaal gesproken echt veel leuker werk was. Dus zei ik dat ik er de dag erna weer zou zijn.

Eenmaal thuis barstte ik in tranen uit over mijn nederlaag. Buitenshuis werken was blijkbaar toch niet meer voor me bestemd. Het andere gezinslid dat inmiddels ook daar werkte nam na veel tegenstribbelen en discussie de dienst van de volgende ochtend voor mij over.

Dat was maandag.

Toen de woensdag aanbrak was ik hersteld van mijn rampzalige ervaring. De gedachte kwam bij me op dat ik het wel erg snel had opgegeven. Zodoende toog ik weer naar het verpleeghuis om me te melden voor mijn volgende dienst.

En zo rolde ik langzaam weer in een betaalde baan. Ik voelde me steeds meer thuis op mijn werkplek. Genoot ontzettend van de omgang, de gesprekjes en de zorg voor de cliënten.

Ik had erg veel empathie voor de bewoners maar langzaamaan kwam het besef dat het werk wat ik deed te simpel was, althans voor mij.

Na wat aandringen mocht ik me aanmelden voor de driejarige opleiding tot Verzorgende IG. Gezien mijn leeftijd en het ontbreken van een zorgachtergrond was dat nog een hele klus maar ik kreeg toch groen licht.

De Verzorgende IG status was voor mij als de pot goud aan het einde van de regenboog.

En zo begon er een nieuwe fase. Ik ging per week één dag terug de schoolbanken in en werkte de rest van de uren van het contract in het verpleeghuis. Op een andere locatie welteverstaan.

Het werd een verzorgingstehuis in een ander dorp waar ik normaalgesproken nooit kwam.

Ik kon toen nog niet bevroeden wat me daar nog allemaal te wachten stond, en met welke frequentie ik daar uiteindelijk naartoe zou gaan. Hoe rampzalig ik zou crashen.

Nee, vooralsnog werd ik steeds zelfverzekerder.

Leergierig was ik altijd al geweest maar de ultieme leerschool voor mij was het sociale aspekt aan dit beroep.

De onderlinge communicatie en interactie met collegae was een enorme inhaalslag voor mij. In recordtempo werd ik bijgeschoold in het samen werken met mensen, iets wat ik in mijn normale leven niet had hoeven te doen.

Thuis nam ik alle beslissingen zelf en loste ik alle problemen zelf op. Zonder woorden aan vuil te maken. Op werk moest er echter alles overlegd, onderbouwd, uitgelegd en verdedigd worden. Ik was een “stille” in vergelijking met mijn collegae.

Vier jaar later was van die “stille” echter niets meer over.

Hoofdstuk 1 De Overstap.

Mijn eerste kennismaking op locatie De Lindeboom in een dorp in het oosten van het land was er een van nieuwe indrukken. Het tehuis lag centraal in het dorpje dat werd doorkruist door rivier de Regge. Ik werd ontvangen door mijn toekomstige stagebegeleidster. Een vrolijke dame met een enorme bos gitzwart krullend haar. Ze kreeg van mij dan ook direct de bijnaam “Krullebol” als ik thuis binnenskamers over haar verhaalde.

Ik werd tewerkgesteld op de afdeling dementie. De sfeer op de afdeling was gemoedelijk. De bewoners die er verbleven waren allemaal gediagnosticeerd met dementie.

Voor mij begon nu echt het serieuze werk. Het werkgebied werd uitgebreid van wandelingetjes maken, koffie maken en eten aanbieden, tot het echte zorgwerk.

Mensen wassen, aankleden, medicatie uitdelen, voorzien in al hun ditjes en datjes.

Dat was op deze afdeling niet zo moeilijk. Mensen waren lichamelijk immers nog redelijk functioneel.

Het probleem was hun geheugen, hun hersens die niet meer als vanouds functioneerden.

Ik maakte daar kennis met dementie in al haar facetten.

Met de meeste bewoners kon je goede gesprekken voeren. Ze waren de feedback echter snel kwijt. Omgekeerd ervoer je echter veel over het leven wat deze mensen gevoerd hadden.

Het werd hartverscheurend als iemand terug wou naar “huis”, wat al lang niet meer thuis was. Mensen die opstandig werden omdat ze hun hele leven hun eigen boontjes hadden gedompt en in hun beleving nu daar ernstig in gehinderd werden.

Ik kon daar heel goed mee om gaan.

Probeerde zo eerlijk mogelijk te blijven, vooral geen valse beloftes doen. Een empathisch gesprek deed vaak wonderen.

Agressieve mensen, bange mensen, opstandige mensen; ik begreep hun sores tot in elke vezel en anticipeerde daarop wonderwel.

Ik vond het dan ook jammer toen ik na een jaar de afdeling moest verlaten om naar een andere afdeling te gaan.

De opleiding vereiste dit echter. Er waren drie facetten en je moest ze alle drie geproefd hebben om te zien waar je het meest geschikt voor was.

Voor mij bleven nog de afdeling somatiek en de buitendienst over. Die buitendienst vereiste een hoge mate van zelfstandigheid en inzicht dus dat werd bewaard voor het derde jaar.

De locatie telde meerder afdelingen en ik werd in jaar twee overgeplaatst van etage een naar etage vijf. Etage drie en vier waren net als etage vijf, somatische afdelingen.

De bewoners van deze afdeling hadden geen dementie maar hadden lichamelijke klachten. Dit kon zijn een verlamming na een herseninfarct c.q. hersenbloeding, of een aandoening als Parkinson.

Het kon ook zijn dat iemand gewoon oud was en zoveel klachten had dat diegene constant zorg nodig had. Kortom een gevarieerd spectrum aan bewoners.

Vanaf dag een vond ik de sfeer op de afdeling niet veilig. Dit had niet zozeer te maken met de bewoners maar meer met de collegae.

Er had zich in de loop van de tijd een kliekje gevormd van "ons kent ons".

Mijns inziens waren ze té veel met zichzelf bezig en regeerden ze over de bewoners alsof het lastige kinderen waren.

Och wat miste ik mijn collegae van dementie maar er was geen weg terug.

Die was er wel geweest als ik mijn klachten voorgelegd had

aan mijn teamleidster maar dat beseftte ik toentertijd niet. Ik had het gevoel dat dit mijn probleem was en dat ik dat zelf moest oplossen of ondergaan. Bovendien was ik zoals gezegd niet mondig genoeg. Mijn collegae waren nogal luidruchtig als het hun niet beviel.

Eentje, een vrouw van middelbare leeftijd met een specifiek uiterlijk gebruikte de meest schandelijke scheldwoorden voor zowel collegae waar zij op dat moment mee botste als ook voor bewoners en hun familieleden.

Wel, als ze buiten gehoorsafstand waren maar wij als aanwezigen kregen alles mee en werden zodoende geïntimideerd. Later noemde ik haar in gedachte de trol. Ik was al niet mondig maar op deze afdeling werd ik helemaal stil.

Ondanks of juist door mijn timide houding werd ik na drie weken in de tang genomen.

Voor mij was somatische zorg een nieuw werkgebied en er waren nogal wat technieken en apparaten waar ik mee moest leren omgaan.

Zo was er een cliënt die complex en uitdagend was om te verzorgen. Er moest een heel riedeltje afgevinkt worden voordat hij eindelijk in bed lag in de avond of andersom, voordat je hem uit bed had in de ochtend.

Hij had een CVA gehad en was zodoende grotendeels verlamd geraakt.

Ik vond het moeilijk maar deed mijn best. Een van mijn collegae vond dat ik niet snel genoeg was in het oppikken van de zorg van deze meneer.

Laten we haar Carolien noemen.

Zodoende had ik me thuis een heel lijstje gemaakt met de volgorde van handelingen zoals ze daar moesten gebeuren.

Dat hield onder andere in: Medicatie klaarleggen, ontbijt klaarzetten, verschonen met verschillende technieken en een verstelbaar, met de voeten te bedienen kantelbaar bed,

wassen op bed, aankleden met verschillende technieken, steunkousen aandoen, tilband onder de man krijgen en met een lift uit het bed tillen, in de rolstoel zetten, en dan nog nat scheren en tanden poetsen.

Vol vertrouwen ging ik daar de volgende dag mee naar werk, overtuigd dat het me ging lukken. Tegen Carolien zei ik dat ik het nu wel aandurfde om het alleen te proberen.

Ik kreeg vervolgens een heel bot antwoord in de zin van dat men had besloten dat ik het komende half jaar niet meer bij Gerard, want zo heette deze meneer, op de kamer hoefde te komen.

Ik moest eerst maar eens de simpele cliënten leren verzorgen. Op dat moment waren er dat 10. Deze andere cliënten waren echter niet zwaar qua verzorging.

Bovendien was er door het wegvallen van 2 overleden cliënten ruim tijd om mensen met zijn tweeën te verzorgen. We konden het toch samen doen? Ik moest het toch leren? We waren immers met z'n drieën en er waren ochtenden dat we al om 9.30 uur klaar waren.

Die argumenten benoemde ik maar werden door Carolien op een vrij agressieve manier van tafel geveegd.

Ze kreeg hierbij steun van de andere collega. Ik was van streek maar accepteerde dit zonder tegenstribbelen.

Dat had ik me voorgenomen: Niet tegenstribbelen, doe wat je gezegd wordt.

Vanaf die dag had ik het gevoel dat ik door collegae geremd werd, ondersteund sowieso niet, maar echt geremd.

Als we klaar waren op onze afdeling vroeg ik bijvoorbeeld of ik moest bellen naar de andere afdelingen. Om te kijken of ze daar nog hulp nodig hadden.

Dat was de normale gang van zaken.

Dan werd er gezegd: Nee, blijf maar lekker zitten, ik ga wel.

Alsof ik liever zat dan bezig was. Je kon aan alles merken dat

er flink gekletst was en dat men tot de gezamenlijke conclusie gekomen was dat ik alleen simpele dingen mocht doen.

Ik was volgens hun te gretig. In plaats van daarvan te profiteren of deze gretigheid te gebruiken voor mijn leerproces kreeg ik de deksel op mijn kop.

Collega Quincy had medelijden met me maar kon er niets aan veranderen. Zijn teamgenoten waarmee hij een front vormde bepaalden wat er gebeurde. Het was vreselijk maar ik herpakte me.

Ik ging met een positieve mindset naar werk en nam de eenvoudige cliënten op me, was stilletjes en teruggetrokken, streefde naar een harmonieuze werksfeer.

Die bereikte ik door me aan te passen aan de nukken van mijn teamgenoten. Mijn collega stagiair ervoer hetzelfde en hield zich eveneens koest.

Zeven weken later. Zondagochtend 7.00 uur.

Ik wou naar mijn eerste cliënt gaan.

Mijn twee aanwezige collegae waaronder Carolien gingen zoals gewoonlijk eerst buiten roken.

Met beiden had ik totaal geen overeenkomsten laat staan een klik.

Op mijn eerste werkdag had Carolien me gevraagd of ik een roker was. Toen ik daar ontkennend op antwoordde zei ze in een poging om grappig te zijn dat ik dan niet was aangenomen.

Praktisch iedereen rookte en het was een minpuntje als je dat niet deed.

Carolien was iemand die met een blikje Red Bull en een paar sigaretten de dag moest beginnen anders werd het niets. Ik vond haar ook altijd onverzorgd, niet onhygiënisch maar afstotend.

Dit kwam niet in de laatste plaats door haar gebit dat dringend gerestaureerd moest worden. Voordat ze door de

deur naar buiten gingen zei Carolien plotseling: "Zeg zal jij niet eens naar Gerard gaan?"

Ik was verbijsterd, totaal niet voorbereid hierop.

Ze keek me triomfantelijk aan. Uit haar blik kon ik aflezen dat ze dit een geweldig idee van zichzelf vond.

Ze bedoelde het denk ik op dat moment ook niet verkeerd maar schatte totaal niet in wat dit met mij deed.

Angst bekreep me. Ik zei vervolgens voorzichtig tegen haar dat ik echt niet meer wist in welke volgorde ik alles moest doen, ik dat wel had opgeschreven maar dat nu niet bij me had, of we dat misschien eerst nog eens samen konden doen? Het was immers zeven weken geleden?

Nee dat deed ze niet, ik moest maar alleen gaan en ik kon haar om hulp komen vragen als ik die nodig mocht hebben. Aangezien haar eerste cliënt gedoucht moest worden leek het me onwaarschijnlijk dat ze me direct te hulp kon schieten als ik daarom vroeg.

Ik voelde paniek opkomen, omdat ik sowieso bang was om fouten te maken. Een soort van faalangst. Bovendien dacht ik ook aan Gerard zelf. Wat zou die daar wel niet van vinden als er iemand aan zijn bed stond die niet goed wist hoe ze hem moest aanpakken. Alleen de gedachte al aan het bed, dat je bedienen moest met je voeten. Je zette dan een soort van mechanisme in werking wat ervoor zorgde dat het laken waar hij op lag, opgerold werd aan een van de bedhekken links of rechts van het bed. Gerard draaide dan als vanzelf op een zij zodat je hem beter kon verschonen en aankleden. Ik had hier praktisch geen ervaring mee dus dat werd bij voorbaat al een fiasco.

Ik gaf aan dat ik liever nog eens met iemand anders deze meneer wilde verzorgen omdat ik me daar nu te onzeker voor voelde.

Dit accepteerde Carolien echter niet. Ik durfde niet te zeggen dat ik vond dat zij verantwoordelijk was voor mijn geknakte

zelfvertrouwen maar durfde wel nog aan te geven dat zij diegene was die had gezegd dat ik het eerste halfjaar niet alleen bij Gerard naar binnen mocht voor de verzorging en dat dat niet rijmde met haar plotselinge voorstel. Carolien ontstak daarop in woede en begon op een agressieve toon tegen mij tekeer te gaan, onderwijl schreeuwend: kijk hoe je kijkt, je schreeuwt naar me en bent kwaad.

Er was echter een soort van berusting over me heen gekomen, ik wist dat terugschreeuwen hier niet ging helpen. Ik zei tegen de collega die hierbij aanwezig was: "Ik ben niet woedend en ik schreeuw niet, dat doet Carolien en als je eerlijk bent geef je me nu gelijk".

Ik wilde dit letterlijk bevestigd hebben zodat er later niet een ander verhaal van gemaakt kon worden.

Collega beaamde dit maar voelde zich duidelijk niet op haar gemak. Carolien die eerst woedend weg was gelopen kwam weer terug en ging verder met haar tirade waarbij ze me kleineerde en van van alles beschuldigde.

Het was; jij bent dit, jij bent dat, kijk hoe je kijkt, vervolgens kreeg ik nog te horen wat zij wel niet allemaal al had gedaan toen ze pas in de opleiding was et cetera.

Het was heel onaangenaam, haar hele gezicht trilde van woede, het leek wel of ik tegen een junk praatte die dringend behoefte had aan iets kalmerends.

In mijn hoofd draalde alleen nog maar: hoe krijg ik haar rustig?? Er kwam een standvastig gevoel over me. Ik ging dit echt niet alleen doen.

Ik zei rustig doch beslist dat ik een normale werkrelatie wilde zonder spanningen en stress en dat we er in de pauze nog over zouden praten.

Ik was ervan overtuigd dat we er wel uit zouden komen want ik vond mijn standpunt redelijk en ook niet moeilijk.

Ieder ander had gezegd: dan doen we het nog een keer samen, niks aan de hand.

Niet Carolien, die liep stampvoetend weg. Naar buiten voor haar shot nicotine. Zwijgend, het huilen nader dan het lachen liep ik naar de vijfde etage waar de eerste cliënt op me wachtte. Wat een drama. Ik moest me zien te herpakken voordat ik de confrontatie met Carolien aan zou gaan maar dat kostte me veel energie. Gelukkig lieten de cliënten die ik verzorgde me tijdelijk alle problemen vergeten.

Rond 11.30 uur waren we alleen op kantoor en ik sprak Carolien aan.

Ik zei dat ik nog even terug wilde komen op het conflict van die ochtend.

Veel kans om iets uit te leggen kreeg ik niet.

Carolien zei dat ze met haar collega vanmorgen over mij had gesproken tijdens hun rookmomentje en samen waren ze tot de conclusie gekomen dat ik werk had geweigerd en dat dat niet goed was. Ik was dus fout.

Werkweigering.

Wat een oordeel, gevelde door twee in mijn ogen onbekwame begeleiders. Ze had aan haar collega feedback gevraagd over wat ze nu anders had moeten doen toen ze me aanpakte. Die had daarop gezegd dat ze het goed gedaan had zo.

Daar stond ik dan: gedegradeerd tot een ongehoorzame leerling van inmiddels 54 jaar.

Ik gaf aan dat ze de ontstane situatie eigenlijk met mij moest bespreken in plaats van met een collega.

Carolien vond van niet en zei: "Wij moeten met zijn allen over jou overleggen." Ze gaf mij te verstaan dat ik niks te eisen had over wie ik wel of niet, alleen of samen, moest verzorgen.

Ik moest vooral niet denken dat ik iets te bepalen had.

Ik probeerde nog een keer uit te leggen dat ik me niet zeker genoeg voelde maar dat had geen zin. Carolien werd weer woedend en schreeuwde voor mij onsamenvangende beschuldigingen en statements, zij was hier de gediplomeerde, niet ik, onderwijl naar de deur lopend een

wegwerpgebaar makend.

De sfeer was heel intimiderend en vreselijk. Ik voelde mij onheus bejegend, gekleineerd en onbegrepen.

Een leerling, maar ook een gediplomeerd iemand, dient het ten allen tijde aan te geven als hij of zij zich niet bekwaam voelt om iets te doen. Carolien gaf mij daar echter geen ruimte voor en wist totaal niet hoe ze met me om diende te gaan.

De ontstane sfeer vond ik vreselijk maar nog erger vond ik dat deze collega mijn enthousiasme, leergierigheid en nieuwsgierigheid aantastte. Mijn privéleven leed ook onder deze situatie. Ik sliep slecht en was gespannen om naar werk te gaan. Kreeg spontaan huiduitslag over mijn hele gezicht waar ik weken mee rond heb moeten lopen. Ik was echter vastbesloten om door te zetten. Aan alles kwam uiteindelijk een einde.

Jaren later terugblikkend hierop vind ik dit tekenend voor de zelf gestichte bubbel waar deze collegae zich in bevonden. Niemand die hun corrigeerde, dat deden ze zelf wel. Onderling.

De eerste werkdag na het conflict werd het werk verdeeld. Aan de collega die ik in gedachte slang noemde maar die in werkelijkheid Yvonne heette, en die als eerste die ochtend naar Gerard ging, vroeg ik tussen neus en lippen door of ik mee mocht om het samen op te pakken. Ik noemde deze collega zo omdat ik vond dat ze alle eigenschappen bezat die een slang ook heeft. Sneaky, sluipend, giftig en snel, onverwacht toeslaand.

Ik kreeg vrijwel meteen het vijandige antwoord: "WANT?" Yvonne had die bewuste zondag een waarschijnlijk gekleurde overdracht gehad van Carolien en was dus op de hoogte van de situatie. Ik zei dat ik graag mee wilde gaan om de verzorging te oefenen bij deze meneer omdat er vanaf maandag

individuele routes werden gemaakt en ik dan toch op z'n minst nog eens alles gezien moest hebben.

Die routes hielden in dat je een schema kreeg waarop stond wie je die dag moest verzorgen. Het zou dus zomaar kunnen dat ik een route kreeg waar Gerard op stond. Het was noodzakelijk dat ik dat zo snel mogelijk leerde. Als Carolien en co me niet in de ban hadden gedaan in het begin had ik dat al lang onder de knie gehad.

Yvonne accepteerde dit, ondanks haar aanvankelijke vijandige houding, meteen en de dienst die volgde was leuk, leerzaam en ontspannen. Yvonne veranderde in een leuke toegankelijke collega die me de benodigde kneepjes bij Gerard verklaarde en mijn vragen beantwoorde zonder daarbij met de ogen te rollen. Er waren immers geen toeschouwers bij.

Zo kon het dus ook. Ik noteerde alles nog eens op papier en had zo handvaten en vertrouwen genoeg om het de volgende keer alleen te doen.

Carolien was in mijn ogen totaal ongeschikt om leerlingen te begeleiden. Ik vond Carolien ook ongeschikt om de positie te bekleden die ze had op De Lindeboom. Op teamvergaderingen had ze het hoogste woord, duldde geen tegenspraak en kreeg altijd rugdekking van de Trol. De rest hobbelde er wat achter aan en hield hun eigen positie stevig door mee te doen aan alle roddel en achterklap over cliënten, bewoners en nieuw personeel.

De bewoners die niet zelfstandig konden komen werden door ons rond 12.00 uur in de middag naar het restaurant op de begane grond gebracht. Als dat gedaan was gingen wij als personeel ook eten in een hoekje van het restaurant. Cliënten konden middels een hals of polsalarm bellen als ze na het eten weer opgehaald wilden worden. Cliënten belden ook voor toiletgang. Tijdens de middagpauze werd dit door mijn

collegae echter niet geaccepteerd. Als iemand alarmeerde en ik wilde opstaan werd ik door mijn collegae tot de orde geroepen. Ik moest blijven zitten totdat we klaar waren met eten. “Ze” moesten maar wachten, wat dachten “ze” wel niet? Op mijn voorzichtige stelling dat als je naar het toilet moest, je toch naar het toilet moest, werd met veel tegenspraak gereageerd, wat zeg ik, men verbood mij om op te staan. De blikken en toon waarmee dat tegen me gezegd werd maakten dat ik braaf bleef zitten en mijn mond hield. Het gevolg hiervan was dat soms een cliënt het niet meer hield en alle ontlasting liet lopen. Dat gaf dan weer een enorme stankoverlast in het restaurant waarop het keukenpersoneel kwam vragen of we betreffende cliënt niet alsjeblieft op wilden halen voor een verschoonbeurt. Konden we alsnog opstaan en ook nog de knoeiboel opruimen.

De Trol wist zich geen raad met mij, kon geen gepaste manier vinden hoe met mij om te gaan maar hield zich rustig. Joeg in de tussentijd nog een nieuw aangenomen Verzorgende genaamd Gerda binnen twee maanden weg. Dit deed ze door de meest vreselijke dingen te roepen als Gerda de ruimte had verlaten. Of net niet had verlaten. Zodat Gerda de grove benamingen die de Trol voor haar bedacht had nog net kon horen.

Ik kon daar niet tegenop, moest mijn eigen hoofd boven water zien te houden in dit vreselijke team. Ik hield mezelf voor dat ik er bijna de helft had op zitten, en dat ik die tweede helft ook nog wel voor elkaar kreeg. Gerda gaf als officiële reden voor haar vertrek op dat de diensten op De Lindeboom bij nader inzien moeilijk te combineren waren met haar thuissituatie en kinderopvang.

Een week voor haar vertrek kwam ik haar tegen in de wandelgangen en vroeg haar op de man af waarom ze nu echt

weg ging. Schichtig keek ze om zich heen, trok me het washok in en begon haar relaas. Ze vond de onderlinge sfeer niet prettig. De Trol was daar met name debet aan. Trol had haar nog niet een keer aangekeken zolang als ze er was, negeerde haar in alle gesprekken, en de uiterst onbeschofte opmerkingen over haar persoon waren niet onopgemerkt gebleven.

De Trol en Carolien stonden boven in de hiërarchie van het team gevolgd door de secondanten die hun altijd met volle overtuiging steunden. Daaronder kwamen een paar angstige meelopers en dan nog twee leerlingen waar ik er een van was. Als Trol haar dag niet had dan werden de meelopers door haar gebruikt als pispaaletje.

In feite had Gerda de rol van pispaaletje twee maanden vervuld en met het vertrek van Gerda zouden de oude meelopers weer vol in het vizier van Trol komen te liggen. Zware tijden dus in het verschiep. Na de meelopers stonden de twee leerlingen waaronder ikzelf onderaan de ranglijst. Van ons werd totale onderwerping verwacht en geen tegenspraak geduld.

Na een half jaar was ik zo ver dat het verzorgen van de cliënten me geen enkele moeite kostte. Zo na de zomer begon ik zelfs enig respect te krijgen van Carolien en haar volgers. In de herfst werd er besloten dat afdeling vijf zou worden samengevoegd met afdeling drie. Dat hield in dat wij, als team vijf, dus samengevoegd werden met team drie.

Ik kende de cliënten van afdeling drie helemaal niet, was eigenlijk nog nooit echt op deze afdeling geweest.

Het vooruitzicht om samengevoegd te worden met de rakkers van team vijf deed bijna het gehele team drie besluiten om ontslag te nemen. Welgeteld twee personeelsleden van team drie bleven er over en in de wandelgangen ving ik hun onderlinge blikken wel eens op die niet veel te wensen over

lieten.

Team drie was altijd georganiseerd en netjes. Team vijf was liever lui dan moe en op onze afdeling werd vooral op werk bespaard. Materialen werden niet goed bijgevuld of opgeruimd, klusjes liet men graag voor een ander liggen en protocollen werden niet bepaald nauwkeurig opgevolgd. De twee overgebleven personeelsleden van team drie heetten Marit en Beau. Beiden waren echter doorgewinterde types die zich niet de kaas van het brood lieten eten maar toch enigszins moesten inbinden in de strijd om “hun” afdeling op orde te houden. Marit werd al snel neergezet als een of andere betweter die alles wilde bepalen.

Daar gingen ze natuurlijk niet naar luisteren. Wie dacht Marit wel niet dat ze was?

Maar Marit kon zich goed aanpassen aan de situatie, functioneerde als een kameleon tussen haar nieuwe teamgenoten en probeerde haar werkzaamheden zo te doen zoals ze gewend was. En dat was netjes en af. Beau deed dat ook maar hield zich wat meer op de achtergrond.

En zo kabbelde het jaar op De Lindeboom langzaam maar gestaag voort. Als ik naar huis reed na een avonddienst, door de bosrijke omgeving in de duisternis, gooide ik het dak van mijn auto open en zette de muziek keihard aan.

ABBA Move on

Like a roller in the ocean, life is motion

Move on

Like a wind that's always blowing, life is flowing